

handling ved Høiesteret hidtil gjældende Regler, med Sagttagelse af følgende Bestemmelser:

- 1) Den, der indanker en Sag, sørger for at Modparten har, efterat Stævning er udtaget, tilstrækkelig Tid til at gjøre sig bekendt med Sagens Akter, forinden Sagen kommer for.
- 2) Den, der indanker en Sag, har først Ordet. Dog har den Domsældte, dersom han derpaa gjør Fordring, altid det sidste Ord.
- 3) Forhandlingen er altid mundtlig og offentlig, medmindre Høiesteret beslutter, at den, i Tilfælde af den Art som nævnes i § 171, skal være hemmelig.
- 4) Det er tilstrækkeligt, at 5 Høiesterets-Medlemmer deltage i Prøvelse af Sager, der indankes i Henhold til denne Lov.

§ 295.

Høiesteret beslutter, efter forudgaaet Behandling, om den indankede Dom skal stadfæstes, forandres eller fjendes ufterrettelig.

En Dom kan forandres, uden at hjemvises til ny Behandling, dersom Høiesteret fortolker Loven med Hensyn til Strafbarhed eller Straffens Art anderledes end den underordnede Domstol, eller dersom den finder, at Straffegjælden er urigtig valgt, eller endelig finder, at Bøder urigtig ere idømte Vidner, Sagsførere og Andre, eller Spørgsmaal om privat Erstatning eller Omkostninger ere afgjorte paa en urigtig Maade. Finder Høiesteret dertil Anledning, kan den dog ogsaa henvise Sagen til ny Paadømmelse af de Dommere, der alt have dømt i Sagen, eller til andre Dommere.

En Dom fjendes ufterrettelig, dersom nogen væsentlig Fordring med Hensyn til en alsidig, upartisk og retfærdig Prøvelse og Afgjørelse er tilfidesat. Naar Høiesteret saaledes finder, at der er væsentlige Mangler ved Forundersøgelsen, der have indvirket paa Sagens Afgjørelse, eller ved Anklageakten; naar Forsvaret er krænkert i væsentlige Punkter i dets Ret; naar Dommere eller Rævningsr. have favnet de nødvendige Qualifikationer eller have overtraadt vigtige Pligter; eller naar andre bethydningsfulde Forfrister i denne Lov ere tilfidesatte: da erklæres Dommen ufterrettelig.

§ 296.

Stadfæster Høiesteret en indanket Dom, da er den endelig; ingen ny Prøve kan finde Sted, undtagen i de færegne i Affnit VIII omhandlede Tilfælde.

§ 297.

Finder Høiesteret Anledning til at forandre en Dom: da affigjer den, uden at være bunden ved den nedlagte Paastand, efter Omstændighederne en Frisindelsessdom; eller den idømmer en anden Straf, dog med Sagttagelse af Reglerne i § 244; eller den idømmer samme Straf, men forandrer Domsslutningen; eller den forandrer Dommen med Hensyn til dem, der ere dømt for Feil, begaaede under Sagens Behandling, eller som ere tilpligtede at udrede Erstatning eller Omkostninger.

Tilbageviser Høiesteret en Sag i Henhold til § 295 1ste St., afgjør den, om de samme eller andre Dommere skulle dømmes paany.

§ 298.

Erklæres Høiesteret en Dom ufterrettelig, bestemmer den tillige, om Sagen skal behandles paany, og paa hvilket Trin den skal gjenoptages.

Erklæres Dommen ufterrettelig, paa Grund af Mangler ved Forundersøgelsen, bestemmes, om Sagen skal henvises til en anden Forhørsdommer eller ikke; ere Manglerne ved Anklageakten, erklæres denne og den hele paafølgende Forhandling ugyldig, og Sagen maa begynde forfra ved at ny Anklagebeslutning tages. Erklæres Dommen ufterrettelig, paa Grund af Feil ved Rævningsr. Valg eller deres Virksomhed, eller paa Grund af Dommernes manglende Qualifikation eller deres Virksomhed under Sagens Behandling, henvises Sagen til Behandling af en anden Rævningsret, hvori hverken de forrige Rævningsr. eller Dommere kunne have Sæde. Erklæres Dommen ufterrettelig med Hensyn til det private Erstatningskrav, henvises dette til Afgjørelse ved de civile Domstole.

§ 299.

Stadfæster Høiesteret en Dom, hvorved Livsstraf er fassat, eller idømmer Retten selv saadan Straf, afgiver den sin Erklæring over, hvorvidt den finder Anledning til at tilraade